

IOAN LAURENȚIU VEDINAȘ
VERGINIA VEDINAȘ

DOAMNA NOASTRĂ

ȚARĂ

DOAMNA NOASTRĂ

ADMINISTRAȚIE

CULEGERE DE ESEURI

juridico-literare cu și despre țară, cu și
despre administrația publică

Cuprins

<i>Cuvânt sufltesc de Dinainte</i>	5
<i>Domniile Voastre, (În loc de prefață)</i>	7
<i>Dumnezeu nu doarme, doar mai aștește</i>	15
<i>Prefața mea către țară, ca o privire dinspre alte timpuri</i>	15

IOAN LAURENȚIU VEDINAȘ · PARTEA I · DOAMNA NOASTRĂ ȚARĂ

<i>„Bătrânul și marca”</i>	19
<i>Scrisoare Țării</i>	22
<i>Cultura, armura sufletului</i>	24
<i>Acum, pe bune</i>	26
<i>Libertatea de a-ți iubi profesorii</i>	28
<i>Stat român, alcalinizează-ți pb-ul!</i>	30
<i>Doi de doi și doi de zero</i>	33
<i>Mă întorc la tine iar și iar, generație albastră</i>	34
<i>Noi, rebuturile societății</i>	36
<i>„Credeti în Dumnezeu, domnule Iliescu?”</i>	39
<i>Atenție!</i>	41
<i>Miercuri, 15 iulie 2020, după protestul lui Mugur Mibăescu</i>	43
<i>O întrebare normală</i>	46
<i>Informator de opinie</i>	48
<i>15 septembrie 2020</i>	51
<i>Ce aș spune dacă aș candida pe la vreoa primărie</i>	52
<i>S-ar putea să am dreptate</i>	53
<i>Oare?</i>	55

<i>30 a unșpea 2020</i>	58
<i>AVOIR și ÊTRE</i>	61
<i>Apărare de țară</i>	63
<i>Frescă rupestră</i>	65
<i>Cartea cărților</i>	66
<i>Lingură de lemn</i>	69
<i>Muzica ușoară</i>	71
<i>Frontul Subtilizării Naționale</i>	73
<i>Dezvoltatori multilateral dezvoltati</i>	76
<i>Veselie</i>	78
<i>Păreră mea politicoasă</i>	81
<i>Despre Africana, Turbo și Bonibon</i>	86
<i>Două mii douăzeci și mai vedem</i>	88
<i>Cultura, virusul tânăruului om</i>	90
<i>Boala ochilor uscați</i>	92
<i>1 Decembrie</i>	94
<i>Compact disc</i>	96

VERGINIA VEDINAȘ ·

PARTEA a II-a · DOAMNA NOASTRĂ ADMINISTRAȚIE

<i>Iubita mea Doamnă Administrație</i>	101
<i>Motto: „Eu te-am făcut, eu te omor”</i>	105
<i>Administrație înseamnă supușenie</i>	109
<i>Mitul celor 11 000 de specialiști</i>	113
<i>Reorganizarea unci autorități publice, între necesitate obiectivă și șmecherie politicianistă</i>	116
<i>„Partidul meu de azi se cheamă România”</i>	120
<i>Pandemia de România</i>	124
<i>Prețul neputinței noastre</i>	131
<i>Veniți la noi, dacă vreți să aveți vreo șansă!</i>	137
<i>Prim-ministrul din județ</i>	143
<i>Sfatul țării, sfaturile colectivităților locale</i>	149
<i>Rămas-bun, an rău!</i>	152
<i>Imparțialitate versus grobianism moral</i>	157
<i>Moarte albastră</i>	163
<i>Reformă de dragul reformei</i>	167

Trilogie • Satrapii**Până la urmă, scap eu de tine • Actul I.....173****Umiliința lor, nu a noastră • Actul II.....179****A scăpat • Actul III.....183***„Canoanele” identității.....186**România, încotro? Lumea, încotro? Noi, încotro?.....190**Ororile pandemiei195**Cinismul și aroganța – cianura democrației197***VERGINIA VEDINAȘ, între etica dreptății și pedagogia academică***(Interviu de Claudia Motea)207**Justiția, o altă mare doamnă terfelită de vremuri.....220**Administrația românească – între transparență și opacitate.....228*

Dumnezeu nu doarme, doar mai aștește

*Prefața mea către țară, ca o privire
dinspre alte timpuri*

Salut, mă bucur să te aud, ești bine? Dacă și tu ai avea facebook, dragă Țară, noi doi ne-am putea posta „într-o relație complicată...”

Te-am iubit de când am făcut ochi și mă uitam la diapozitivele cu Mircea cel Bătrân și Peneș Curcanul, așteptând să mă fac mare și, la nevoie, să înlocuiesc căluțul de plastic cu unul adevărat, pentru a merge la război, ca să te apăr.

Am crescut singur la bunicii mei, la Robănești. Nu am avut frați, surori, verișori, unchi, și aproape pe nimeni. Mă trezeam eu cu maica și cu tataiță, și la fel adormeam.

Dar ce aveam în schimb era o dragoste neastâmpărată pentru tot ceea ce în capul meu mic se contura ca fiind o patrie. O vedeam seara, atunci când la TVR1 începea „Vremea”.

Uneori înnorată, alteori însorită, plină de munți și de ape ca de vene lungi și albastre prin care mă gândeam că trebuie să curgă sângele răniților dintre linii.

Înainte de asta, o mână de oameni frumos îmbrăcați se certa la televizor, din spatele unor mese lungi, mai lungi decât cea la care mâncam

noi când veneau mami cu tati de la București.

Acum, după 30 de ani, parcă aceiași oameni discută, și unii dintre prietenii mei mă acuză, pe drept, că sunt absent din discuțiile politice sau din venerarea unor anumite partide.

Surâd cu sufletul meu care privește dincolo de neguri și confuzii. Din păcate, nu în față, ci în spate privesc.

M-am născut într-o epocă istorică tumultuoasă, dar care iubea românismul, și am crescut într-una care parcă a încercat cu toată voința să-l stârpească.

Am uitat că înainte de toate suntem români, iar atunci când ne amintim, o facem cu o batjocoritoare nonșalanță sau chiar cu frustrare. Despre tinerele generații vorbesc.

Să nu ne facem că nu știm. Tinerii disprețuiesc România, nu mai încercați să-i atrageți la parada de 1 Decembrie, pentru că mulți dintre ei habar n-au măcar ce s-a petrecut în zilele acelea dintre 16 și 25. La nivel general, că la bani mărunți nu prea știm niciunul. Sau cel puțin ne prefacem, probabil dintr-o consecvență stupidă de a nu accepta faptul că scumpa noastră democrație s-a format pe fundații de crematoriu.

Din fericire, uneori târându-se pe coate, alteori mergând în genunchi, Spiritul Național a reușit să treacă peste aceste trei decenii, împușcat în stomac de înamicii lui numărul 1 și în același timp dușmanii tuturor însuflețirilor patriotice de pe Glob, adică banul și politica.

Las Țării tot ce am eu mai de preț, adică scrisul meu, și voi încerca, atât cât ține de mine, să o apăr și să n-o dezamăgesc, păstrând-o bine acolo unde îi este locul, la mine în piept, alături de nenumăratele ore de istorie predate de strămoșii noștri cei viteji.

Ioan Laurențiu Vedinaș

**IOAN LAURENȚIU
VEDINAȘ**

PARTEA I

**DOAMNA NOASTRĂ
ȚARĂ**

Motto:

*„Doar că țara din piept nu ne va putea fi niciodată furată. Iar ea este
adevăratul Front al Salvării noastre Naționale.”*

„Bătrânul și marea”

Cu sacrificii, pe brânci, din inerția timpului și cu singurul ajutor real care i s-a dat, acela de a putea migra masiv românii și de a lucra în alte state, România a reușit, în nici 30 de ani, să schimbe cozile îngrozitoare ale anilor '80 cu cele ale cărucioarele îndestulate din Kaufland, Lidl și Auchan.

Oamenii de rând și de nerând, în mare parte, își permit mâncare din belșug (chiar dacă multe sunt cancer la cutie), mașini străine (chiar dacă din multe curge uleiul ca din friteuză) și vacanțe all-inclusive pe litorale vecine (că la noi e mai scump).

Eu, că nu-s înțelept prea mare, aș compara acest drum de trei decenii cu nuvela lui Ernest, *Bătrânul și marea*.

Pescarul acela care prinde peștele cel uriaș, adică democrația în cazul nostru, și încearcă din răsuputeri să-l aducă la țărâm cu barca prin apă, realizând la final, după un lung travaliu, că o mulțime de alte vietăți ale mării s-au înfruptat în tot acest timp din carnea peștelui său iar el, atunci când a izbutit să ajungă la mal, nu a mai rămas decât cu scheletul lui.

Malul nostru este capitalismul, democrația, civilizația, occidentalismul, rândul lumii, sau cum vreți voi să-i spuneți. Dar prețul pe care l-am plătit pentru a ajunge aici este carnea sfâșiată până la os, ajungând la final un schelet incapabil de a ne mai numi stat și de a acționa ca unul.

Pe scurt, nu mai suntem în stare de nimic, doar dacă aparține mediului particular. De business.

Un Mall imens se va ridica mereu mai repede decât un kilometru găunos de autostradă.

Nu mai putem construi blocuri pe care să le vindem ieftin românilor și să câștigăm bani ca stat, ci lăsăm asta de multe ori pe seama afaceriștilor dubioși.

Noi ne mulțumim cu taxe, impozite, amenzi și împrumuturi. Din asta știm să trăim.

Dar să ne prelucrăm singuri lemnul și să nu-l trimitem afară cu trenul pentru a o face alții nu cunoaștem.

Sau să readucem agricultura la o parte din ce a fost odată, nu să hrănim inițiative particulare și obscure, plătind oamenii ca să-și cultive pământul.

Care este carnea de pe coastele uriașului pește ajuns la țărnam drept schelet?

Industria, cu sutele ei de pachete de mușchi de pe abdomen și picioare, agricultura ciufulită de pe piept și gât, poliția de pe brațe, slabă în drepturile din fața infractorilor, organele interne, adică sănătatea reală, mâncată de corupție, creierul și ochii, adică învățământul, net superior celor al marilor puteri ale lumii, a fost și el devorat până la craniu, iar ultimul, sufletul, adică arta, sportul și patriotismul, partea aceea de care aproape nimeni nu mai are nevoie în ziua de azi, preferându-l pe cel din

sticlă, a plecat undeva atât de departe, încât nici nu mai are rost să se mai întoarcă, pentru că ar risca să moară pe drum.

Trăiască România, atât cât nu a mai rămas din ea!

Scrisoare Țării

2020, fii bun cu mine!

Pentru că aș avea atâta nevoie de un om bun... încât m-aș mulțumi și cu un an bun.

Anul nou e ca un ou nou. Dar nu un ou chindăr, plin cu surprize germane. Spre exemplu, un micuț Hitler zâmbăreț, la brațul unui Ioan mareșal proaspăt sărbătorit.

Apropo, mai știți cum i-a primit la el în birou mareșalul pe ofițerii care veniseră cu cadouri de ziua lui? (Aproximativ, din memoria anului 2002, atunci când îmi povestea asta proful Bunea de matematică la meditații.)

„– Când copiii țării mor pe fronturile patriei, voi veniți la mine cu cadouri și petreceri??!! Marș, afară!!”

Lăsând istoria la o parte, eu chiar îi doresc României un om care să poată să o conducă. Și care să și vrea chestia asta. „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie? / Țara mea de glorie, țara mea de dor”...

Pentru că de dor ce îmi este de tine, am și uitat că mai ești.

Ești doar o scoică încă vie în Marea Moartă a Europei.

Ai două brațe, stângul și dreptul, din care cu acul gros se extrage sânge.

Cu voia ta uneori. De multe ori și fără voia ta.

Ai fost ca o femeie dorită, divorțată și prostită de băieții din cartier.

Doar că tu, România noastră, niciodată nu ți-ai lăsat copiii. Tu i-ai iubit mereu, și te doare încă drumul lor.

Tu, România mea, ești mai presus de Dumnezeu.

Tu ne vei iubi pe toți, fără tăgadă, atâta timp cât apa va mai curge pe Dunăre.

Iar dacă tu, România mea, i-ai fi putut păstra, ca pe extraterestri, cumva vii, pe Cuza și pe regina Maria, soarta ta, sfânta mea Românie, ar fi fost atât de alta, una la care nici măcar putere să se-nchine cruzii tăi prieteni nu ar mai fi avut.

Cultura, armura sufletului

Acum câțiva ani, am văzut pe un deal din Slatina un stol de maci. Erau roșii ca sângele și înconjurați de sticle, hârtii folosite și în general de ceea ce au aruncat oamenii.

Primind mai devreme cu o veritabilă bucurie propunerea unui bun prieten de a ne face abonamente anuale la revistele românești de cultură, mi-am amintit de acea imagine, pe care la vremea respectivă o și postasem pe feisbuc, și am înțeles peste timp cum că gruparea aceea de maci reprezintă istoria, literatura, teatrul, fizica, pictura, geografia și toate ramurile și rămurelele culturii, înconjurate de gunoaie, de tot ceea ce scoate mai dăunător lumea modernă la iveală.

Și totuși, dacă stai să te gândești, chiar și așa, deși într-o cruntă inferioritate numerică, nicio pungă din plastic și nicio sticlă goală nu vor putea ajunge vreodată să atingă petalele de sânge ale macilor, și nici nu le vor putea ciopârți din frumusețe.

Ei, macii, oamenii culturii, scriu neostenit, învață, mănâncă și dorm puțin, citesc fără să le pese de balastul mirositor din jur.

Ei lucrează până la ultima suflare la singurul element care leagă veacurile între ele, cultura...

Iar dacă nu o vom sprijini fiecare dintre noi, cât de puțin, măcar cu o shaorma pe lună, cât costă abonamentul unei reviste ca *Historia*, plătind rate la telefoane și eigiibiăugău, nu se va întâmpla nimic, doar că în loc să creștem, vom deveni tot mai mici, din ce în ce în ce mai mici, invizibil de mici, iar sufletele noastre, deja confiscate de tehnologii și conectate la aparate, vor dispărea.